

HI HA HAGUT SUPERVISIO O APROVACIO DEL CLERO EN

Cal plantejar-se molt a fons com s'ha de fer arribar a les masses l'entramat bàsic de la fe. I això s'ho ha de plantejar l'Església en pes, no la jerarquia sola. Jerarquia i seglars.

Ara bé, a mi concretament no m'interessa una església catòlica on no hi hagi cap canal instituït i normal perquè un creient qualsevol, el més humil, pugui fer arribar a la instància més alta si cal un suggeriment, una petició, una queixa...

No m'interessa una església catòlica on si un creient vol fer arribar a dalt de tot una cosa hagi de passar forçosament per estaments mitjans, es diguin bisbe, vicari general, rector de parròquia o responsable d'acció catòlica.

Quina seguretat té la persona senzilla que l'intermediari farà arribar a destinació el tema que ell vol plantejar? Cap.

Quina certesa té la persona senzilla que l'intermediari traspasarà el tema amb la precisió, la fidelitat, que ell vol i que no el traspasarà només a mitges, mutilat, desfigurat, escapçat...? Cap.

No m'interessa una església que anul·la matrimonis rifant-se allò de l'Evangeli que "allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi"... sota mil i una excuses com ara "manca de maduresa psicològica per contraure matrimoni"...

Si això és així..... quants de matrimonis no es podrien contraure! I en canvi els responsables de l'església han deixat passar cap al matrimoni religiós de tot, immadureses totals, etc.

Una església així no em té absolutament cap interès; és més, la rebutjo, la menyspreo, li foto guitza. No en vull saber res.

Però..... continua essent cert que la fe ve l'orella, arriba a la gent a través de l'església, no arriba directament del cel baixada per un àngel o un arcàngel. Ara jo, escrivint aquest treball, actuo com a església, com a membre de l'església que redacto aquesta obra amb un objectiu evangelitzador.

Però l'Església institucional té uns gravissims defectes i mancances que amb la seva actuació entelen -i força!- el mirall on la gent podria veure reflectida ben nítida la cara del Senyor. I d'aquí a estimar-lo hi hauria un pas força més curt que no pas ara amb una cara del Senyor totalment entelada pel fer de l'Església.

I la cosa és encara més greu pel fet que l'església no sembla pas -almenys a nivell general- tenir consciència d'aquestes tristes realitats sinó que funciona amb una inèrcia, amb una rutina i un "qui dia passa... any empeny" que fan feredat.